

SLADKÝ ŽIVOT

A romantic couple is shown in a close embrace, about to kiss. The woman is on the left, wearing a light-colored dress with a floral pattern, a gold necklace, large diamond earrings, and a bracelet. The man is on the right, wearing a blue shirt. They are outdoors, with a swimming pool and trees in the background under a blue sky with clouds.

Michelle Smartová
Dluh svatební
noci

MICHELLE SMARTOVÁ

DLUH SVATEBNÍ NOCI

PŘEKLAD

LENKA TICHÁ

Milá čtenářko,

tak co, strávila jste dovolenou – jak doufám teď, koncem jara, kdy Vám tento dopis píšu – konečně postcovidovou v Andachsteinu, v Agonu, v Montegově... nebo snad v knížectví Madlena? Že Vám jména těchto států nic neříkají? Tak to koukejte rychle napravit! Stačí si přečíst příběhy z edice Sladký život, s nimiž za Vámi přicházím tento měsíc.

Musím se přiznat, že mě baví pokoušet se vysledovat předobrazy fantastických zemí – knížectví, vévodství, království, šajchanátů či emirátů –, v nichž nechávají autorky odehrávat příběhy našich hrdinek a hrdinů. Někdy je to jednoduché... Například Andachstein je určitě Lichtenštejnsko... Tedy až na to, že jeho sousedem je Itálie, a ne Švýcarsko a Rakousko. A že jeho samostatnost závisí na tom, zda se vládce dočká nástupce, či ne, jako je tomu v případě Monaka a Francie.

Jindy se autorkám daří zašifrovat zdroj důkladněji... a někdy se mně na to dokonce přijít ani nepodaří. A tak nakonec jenom pobaveně mávnu rukou a začtu se do příběhu.

Protože ten... a samozřejmě láska, která zvítězí... je nejdůležitější!

S láskou

Váš Harlequin

Michelle Smartová

DLUH SVATEBNÍ NOCI

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
His Greek Wedding Night Debt

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2020

Překlad:
Lenka Tichá

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2020 by Michelle Smart
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2021
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN 978-83-276-6619-2 (EPUB)
ISBN 978-83-276-6625-3 (MOBI)
ISBN 978-83-276-6631-4 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Helena Armstrongová naposledy pohlédla do zrcadla.

Nerozmazala si řasenku a kontury tužkou?

Má rtěnku na rtech a ne na zubech?

Nezatoulaly se jí pramínky hustých kaštanově hnědých vlasů z profesionálního drdolu na zátylku?

Je stříbřitě bílá sukně ve tvaru písmene A čistá a nepomačkaná?

Nepomuchlala se jí černá halenka a nerozvírá se jí kolem ňader?

Nepustilo se jí na černých punčocháčích oko?

Neušpinily se jí boty na vysokém podpatku, ve kterých si nejspíš co nevidět zvrtně kotník?

Nezůstaly jí na brýlích se silnými obroučkami otisky prstů?

Přichystala si tubus, aby ho před odchodem už jen popadla?

Není vidět, jak zběsile jí tluče srdce? No dobře, člověk nemůže mít všechno.

Helena se připravila, jak jen to šlo. Bylo na čase předložit záhadnému klientovi, který je všechny doháněl k šílenství, svou první významnější prezentaci projektu, se kterým se už měsíc lopotila.

Až dosud s nimi jednal pouze přes právníky a zůstal pod rouškou anonymity, která všechny zaměstnance jejího ateliéru vedla k horečným spekulacím, kdo to může být. Zadáním soutěže, jíž se její

a čtyři další společnosti zúčastnily, bylo navrhnout mu – nebo jí – dům. Nešlo však o jen tak ledajaký projekt. Hlavní architekt, který vyhraje, odletí na řecký ostrov, jehož jméno stále zůstávalo tajemstvím, a navrhne vilu o tisíci metrech čtverečních v tradičním kykladském stylu. Každá firma měla předstoupit s kandidátem, který umí řecky a tíhne ke klasické evropské architektuře. Protože Helena měla matku Řekyni a klasickou architekturu zbožňovala, jako jediná ze svého ateliéru vyhověla požadavkům. Nesmlouvavost, s níž ji otec nutil, aby se učila řecky, konečně přinesla ovoce.

Potlačila neklid při pomýšlení, že možná bude muset pracovat na ostrově, který je součástí země, jíž se tři roky záměrně vyhýbala, a vrhla se do práce. Nenamlouvala si, že má šanci vyhrát, protože byla nepochybně nejmladší a nejnezkušenější, ale trénink se vždycky hodí a úspěch bude pohádkově odměněn. Nejenže vítězná firma dostane slušnou sumu, ale hlavní architekt obdrží značný bonus jak při podepsání smlouvy, tak po dokončení díla, což by Heleně umožnilo zbavit se hromady dluhů a ještě si něco ušetřit. A musela pro to udělat jen to, že předvede, jak by přebudovala starou školu ve tři luxusní rekreační apartmány.

Prošla velkoprostorovou kanceláří, kde se jí v uších odrážela přání ostatních kolegů „hodně štěstí“, až do zasedací síně. Většina zaměstnanců ji sledovala, jak se vyvíjí a zraje z naivní jednadvacetileté absolventky v šestadvacetiletou architektku.

Jakmile vstoupila do zasedací síně, setkala se se Stanleyovým očima a dostalo se jí povzbudivého mrknutí. Právě on ji vzal před pěti lety pod křídla a Helena si zoufale přála, aby na ni byl hrdý. Pracovala pod jeho vedením rok, než dostala první diplom, a kdykoliv ho během magisterského studia potřebovala, byl po ruce. Poslední rok před vykonáním

závěrečných zkoušek jí zajistil místo ve své firmě, aby získala pracovní zkušenosti, a když se po sedmi letech dřiny stala samostatnou architektkou, nabídl jí stálé místo.

Kromě Stanleyho byli v místnosti ještě další dva jeho partneři, sekretářka a záhadný klient, který stál zády ke dveřím a vůbec se nepokusil obrátit, aby ji pozdravil.

Takže onen záhadný klient je muž. Nějaká celebrita?

Helena chvatně a s vlídným úsměvem na rtech zamířila k vyhrazené židli a pak konečně spatřila jeho obličej.

A v tu chvíli se všechny její myšlenky roztráštěly a mozek se zastavil.

Naproti ní seděl Theo Nikolaidis. Tentýž Theo Nikolaidis, kterého před třemi lety, pouhých čtyřia dvacet hodin před svatbou, pustila k vodě.

Theo se ani neobtěžoval zakrýt široký úsměv, který mu vyvstal na rtech.

Vychutnal si okamžik, kdy se Helena Armstrongová přestala usmívat. Ta chvíle by si zasloužila sklenku dobrého vína a plný talíř jednohubek. Theo měl sice radši vydatné jídlo, ale obrovská mísa babiččiných *kokainisto* by se k této scéně tak úplně nehodila.

Vstal, napřáhl ruku a s očekáváním naklonil hlavu. „Dobré ráno, Heleno,“ pozdravil ji s ještě širším úsměvem a byl odměněn tím, že Helenin krásný obličej zrudl jako rajče dozrálé na slunci. „Rád tě zase vidím.“ Neuniklo mu, že ostatní lidé v místnosti sborově zalapali po dechu.

Přistihl se, že k ženě, která z něj udělala terč posměchu, necítí žádný zvláštní soucit, a vychutnával si, jak vyděšenýma očima zalétla od jeho očí k jeho napřažené ruce.

Po nějaké době, která by mohla někomu připadat

jako nezdvořilá, k němu natáhla drobnou mléčně bílou ruku s krátkými, ale pěkně tvarovanými nehty. Jejich prsty se dotkly přibližně na desetinu vteřiny, než je opět rychle odtáhla. „Pane Nikolaidisi,“ zamumlala, posadila se na židli a aniž na něj pohlédla, položila si kabelku na podlahu a dlouhý tubus na stůl.

„Vy dva se znáte?“ zeptal se jeden z partnerů, dostatečně starý, aby byl Heleniným otcem, a přitom na Helenu upíral tak pronikavý pohled, až mu Theo zatoužil jednu vrazit.

Místo aby podlehl nutkání – naučil se ovládat vznětlivost dřív, než se jeho věk přehoupl do dvouciferných čísel – znovu se usmál a potěšilo ho, že starší muž zbledl. „Helena a já jsme staří přátelé. Vid, *agapi mou*?“

Konečně se na něj podívala. Svírala plné rty do rovné přímky a tmavě hnědé oči jí jiskřily vzteky.

Zlobila se? A to byl teprve začátek.

Trhla hlavou ve snaze přikývnout a otevřela tubus. „Můžeme se pustit do práce?“

Theo bodře rozpráhl ruce. „Ale ovšem. Ukaž mi své návrhy, ať vidím, jestli jsi opravdu tak nadaná, jak jsem si kdysi myslel.“

Přimhouřila oči a nasadila široký falešný úsměv. „To budeš muset posoudit sám.“

„Věř mi, *agapi mou*, že jsem se tvrdě poučil, že pověst klame stejně jako vzhled.“ Tu tvrdou zkušenost získal právě kvůli Heleně. Seznámil se s ní, dost možná s nejkrásnější ženou, jakou kdy viděl, na svém domovském ostrově Agon. Když mu nečekaně zbylo několik hodin volného času, rozhodl se, že navštíví svého dobrého přítele Thesea Kalliakise, agonského prince¹, který v tu dobu přebýval v paláci. Protože

¹ Příběhy princů z ostrova Agon od Michelle Smartové Vám, milá čtenářko, zpříjemňovaly léto 2017. V červnu vyšlo *Sólo pro hous-*

bylo venku krásně a Theo miloval dotek slunce na obličej, rozhodl se, že se cestou do Theseovy soukromé rezidence projde palácovými zahradami. Na lavičce u sochy bohyně Artemis seděla mladá žena s otevřeným blokem na klíně a tužkou v ruce. Hrbila se a tmavé kaštanově hnědé vlasy jí padaly do obličeje a přes štíhlá ramena jako závoj. Když si je nepřítomně odhrnula a zastrčila si je za ucho, odhalila obličej, kvůli kterému by ji i navzdory největším brýlím, jaké kdy viděl, uctíval jako bohyni.

Dlouze se nadechl a dál na ni zíral.

Pak k ní zvědavě popošel a nahlédl jí přes rameno. Na archu A4 se vyjímal komplikovaná črta paláce. Vyzařovala z ní úžasná atmosféra. Ačkoliv Helena použila jen sadu grafitových tužek, palác pod jejíma rukama ožil. Dokonce se jí podařilo zachytit i světlo odrážející se od oken!

Nebylo divu, že ho tolik pobláznila. Kdy naposledy viděl krásnou nadanou ženu, která navíc používá mozek? Postavil ji na piedestal a uctíval ji stejně, jako jeho krajané před tisíciletími uctívali Artemis.

Bohužel zapomněl, že mezi vlastnosti ženy, kterou by rád pojal za manželku, je moudré zahrnout i zábrany a čest. Sochu, která byla svědkem jejich seznámení, měl brát jako varovné znamení. Artemis, jedna z nejbožňovanějších starodávných božstev, podle legendy přísahala, že se nikdy nevdá.

Na rozdíl od ní se Helena zapomněla zmínit o své averzi k manželství a udělala to až večer předtím, kdy si měli v agonské katedrále vyměnit snubní prstýnky. Byl hlupák, že jejím slovům, která vyřkla v rozrušení a vzteku, nevěřil. Ale *samozřejmě* od ní očekával, že do katedrály přijde!

Při vzpomínce na to, jak mu Helena pošramotila

listku, v červenci Milenec s modrou krví, jímž byl právě jmenovaný Theseus, a v srpnu Království u nohou. Poznámka redaktora.

ego, se často domníval, že by jí měl poděkovat. Tři roky vedl nudný usedlý život, místo aby se znovu pustil do požitkářského hýření. Aby řekl pravdu, rozchod s Helenou ho osvobodil... i když jen do jisté míry.

Od jeho veřejného ponížení uplynuly tři roky, a přesto se nedokázal přimět k tomu, aby spal s jinou ženou. Bůhví že to zkoušel, ale jeho obvykle nenasytné libido zatvrzele hibernovalo. On, který mohl mít každou ženu, jakou jen chtěl, ztratil o protější pohlaví veškerý zájem. Stále chodil na rande – potřeboval mít čím mávat Heleně pod nosem, aby jí ukázal, o co přišla –, ale nebyl schopný se svými společnicemi spát.

To, co zpočátku vypadalo jako drobná nesnáz, přerostlo ve vážný problém. Nechtěl navázat další vztah. Vztahy jsou pro naivní hlupáky, protože zahrnují důvěru a city, z čehož už ani jedno nehodlal znovu zažít, ale na druhou stranu mu bylo teprve třiatřicet, takže byl moc mladý, aby uvažoval o tom, že až do smrti povede sexuální život mnicha.

Asi před půl rokem si přečetl v architektonickém časopise oznámení, že ateliér Staffords nabídl čerstvě kvalifikované architektce Heleně Armstrongové trvalou smlouvu. Zprávu doplňovala její zrnitá fotografie. Příští ráno se probudil s první erekcí od chvíle, kdy ho opustila. Úleva, že se jeho mužství probudilo, však trvala jen krátce. Ten večer se zúčastnil večírku na přítelově jachtě s houfem spoře oděných vyspělých žen, a přesto se jeho mužství ani neobtěžovalo zamávat na pozdrav. Teprve když zůstal v posteli sám, zavřel oči a vybavil si nahou Helenu, vyskočilo jako čertík z krabičky.

A právě díky tomu pochopil důvod své impotence a také řešení, které ho vyléčí. I když se na Helenu snažil zapomenout, zůstala v jeho hlavě jako křídlatka japonská a její kořeny pronikly tak hluboko, že

narušily jeho normální mužné funkce. Musel ty kořeny přesekat a spálit. A aby toho dosáhl, potřeboval Helenu dostat zpátky do svého života. Tentokrát se s ní vyspí, jak to měl udělat už před třemi lety. Přinutí ji, aby se do něj zase zamilovala. A nakonec ji ponížít tím, že ji pustí k vodě.

Potom na ni konečně zapomene a půjde v životě dál.

Helena nechápala, jak přežila následující hodinu. Později v metru, když se vracela domů tak pozdě, že snadno našla místo k sezení, si opřela hlavu a zavřela oči.

Nezdá se jí to jenom?

Opravdu je Theodoros Nikolaidis tím záhadným klientem, který je poslední dobou udržoval ve střehu?

Bůhvíjak se jí podařilo vzchopit se a odprezentovat, co si připravila. Věděla, že při každém slově pouze plýtvá dechem, ale hrdost jí nedovolila nevydat ze sebe to nejlepší. Až ji Theo odmítne kvůli jinému architektovi z jiné firmy, aspoň ji kolegové nebudou moct obvinit, že je nechala na holičkách.

A Theo se nikdy nedozví, že pod jejím klidným profesionálním zevnějškem tlouklo zběsile bušící srdce.

Když ukončila prezentaci, byl jeho obličej nečitelný, jako by hrál poker. Nepoložil jí jedinou otázku. Jen se podíval na hodinky, vstal, všem poděkoval za jejich úsilí a před odchodem ze zasedací síně mrkl na Helenu, načež za sebou zanechal pět obličejů s užasle otevřenými ústy.

Helena, partneři firmy ani ostatní zaměstnanci neřekli jediné slovo, ale zaražená atmosféra mluvila sama za sebe. Čas, který Helena té zakázce věnovala, i pomoc a podpora kolegů... to všechno bylo k ničemu.

Zhluboka se nadechla. Potřebovala kyslík tak zoufale, že se nestarala, jestli jí plíce naplní přetrvávající zatuchlý tělesný pach jiných cestujících.

Setkat se s Theem po takové době...

Nemysli na něj.

Jenže nedokázala zabránit tomu, aby se jí v hlavě nevynořily vzpomínky, stejně jako dítě neodolá sáčku s bonbony. I když se snažila, ocitla se zpátky v době před třemi lety, kdy bylo její srdce nedotčené a tělo připomínalo pučící květinu připravenou rozkvést na slunci.

To slunce se zhmotnilo v podobě nejpřitažlivějšího muže, jakého kdy viděla.

Ten den se vydala do paláce jen z chvilkového rozmaru. Po prvním roce usilovné snahy o magisterský titul potřebovala pauzu a rozhodla se, že navštíví matčinu rodinu na Agonu. V Řecku neustále září slunce a život působí svobodněji a jednodušeji. Dokonce i otec, když tam byl, se uvolnil natolik, že přestal každých pět minut něco kritizovat.

Třetího rána se probudila časně a rozhodla se, že se zajde podívat do paláce, který odmalička milovala.

Vyzbrojená pouze skicákem, tužkami, lahví s vodou a něčím menším k obědu se posadila na lavičku a začala kreslit svou nejoblíbenější budovu na světě.

Po pěti hodinách bez pohybu, kdy zůstávala ponořená jen ve vlastní hlavě, takže už ani nevnímala skupinky turistů procházející kolem, si najednou uvědomila, že ji někdo pozoruje. Zvedla hlavu ve stejnou chvíli, kdy za jejím uchem promluvil čísi hlas: „Máte velký talent, dámo. Navrhněte cenu.“

Prudce se obrátila a ocitla se tváří v tvář muži, díky němuž jí okamžitě zjihlo srdce. Byl vysoký a svalnatý – jejích necelých sto šedesát centimetrů určitě přesahoval nejmíň o třicet centimetrů –, měl rozcuhané hnědé vlasy na konečcích zesvětlené sluncem

a tmavé opálení naznačovalo, že si užívá pobyt pod širým nebem. Když mu pohlédla do ledově modrých očí obklopených vráskami od smíchu, její srdce vyrazilo jako kůň do cvalu.

Od té doby uplynuly tři roky, ale jakmile ho uviděla znovu, reagovala úplně stejně. I po třech letech za tu impulzivní návštěvu paláce stále platila.

V cílové stanici si přehodila kabelku přes rameno a vyjela z metra po příkrých eskalátorech. Odcházela z práce za západu slunce, ale teď, když ji široká chodba přivedla z podzemí zpátky na tento svět, bičoval večerní oblohu déšť. Kde je oblačno, jak slibovali meteorologové? Samozřejmě že hned šlápla do kaluže a voda jí okamžitě promáčela plátěnky, do kterých se po té katastrofální prezentaci přezula.

Skvělé. Teď už potřebuje, jen aby ji srazil autobus, a dnešní den bude dokonalý.

Do svého suterénního bytu došla mokrá jako myš.

Uvnitř byla zima a prokřehlá Helena si vynadala, jak mohla uvěřit tomu, že na začátku května bude zářit slunce.

Zapnula topení, svlékla si promočené oblečení a přehodila přes sebe silný župan. Právě si napustila teplou vanu, když zazvonil zvonek.

Vzdychla, sundala si brýle a zakryla si obličej dlaněmi. Nezbyla jí už žádná energie.

Protože zvonek se ozval znovu, otočila kohoutky a nasadila si brýle zpátky na nos. Za celé tři roky, co si tenhle malý londýnský krcálek pronajímala, ji překvapil jen jeden neohlášený host: poslíček, který doufal, že od něj převezme balíček pro pár v bytě o patro výš.

Došla bosa k hlavnímu vchodu, kvůli bezpečnosti přiložila oko ke kukátku, jak měla ve zvyku... a okamžitě vyděšeně ucukla.

Jak ji tu sakra našel?

Zvonek znovu zadrnčel.

S tlukoucím srdcem ustoupila. Pokud Theo nemá rentgenové vidění, nemůže vědět, že je Helena doma. Tiše vklouzne do vany...

Tentokrát zvoněk zadrnčel bez přerušení, jako by se netrpělivý Řek rozhodl, že na něm bude držet prst, dokud svou přítomnost neoznámí každému obyvateli tohoto domu.

Byl pobuřující, egoistický a lstivý... Nenapadal ji žádný popis, za který by jí babička nelepila políček. Otřes, s nímž bojovala od chvíle, kdy se s ním v zasedací místnosti setkala tvář v tvář, se v ní znovu vzedmul a zuřivě se jí prohnal žilami. Došla ke dveřím, uvolnila tři řetízky, odemkla bezpečnostní i obyčejný zámek a prudce otevřela.

V bičujícím lijáku stál Theo oblečený v černé košili a černých kalhotách, kolem něj vál v sílícím větru černý kabát a v obličejí měl široký úsměv, který by si, nebýt nebezpečného lesku v jeho ledově modrých očích, mohla snadno splést s extází.

Zvedl ruce, roztáhl je dlaněmi vzhůru a naklonil hlavu. „Překvápko!“